

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κανσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 20. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
των ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συ-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδηότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 21

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Μὰ ἂν ἀπ' τὸ ὕψος τῆς τελευταίας
κατοικίας, ὁ Μεγάλος Στρατάρχης
παρκαλοῦντο τὴ συνοδεία τοῦ φερέ-
ρου του, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσε ἕνας
κόκκιρος λαός· ἂν ἡ ψυχὴ του μπο-
ροῦσε ἀκόμη νὰ συγκινηθῇ ἀπ' τὴς δια-
κρίσεις μιᾶς ἀγάπης ποὺ ὁ
ἀνὰ τὸς τοῦ τὴν εἶχ' ἐξαγνίσει,
οὐκ ἐκείνη θὰ ἐξεχώριζε, ἀνά-
στα στὰ πλῆθη τῶν πιστῶν
καὶ τῶν παλαιῶν συμπο-
λεμιστῶν, τὸν συνταγματάρχη
τοῦ 1ου τῶν Γρεναδιέρων τῆς
Φρουρᾶς.

Κατάλευκος, κυρτός, ἀλλὰ
πύργος κάτω ἀπ' τὸ ψηλὸ
ριχτὸ σκοῦφο, φορεῖσε τὴ
τολὴν μὲ τὴν ὁποία εἶχε πο-
νήσει στὸ Βατερλώ! Στὸ
ἄλγος τοῦ ἔλαμπε ὁ σταυρὸς
τοῦ τὸν εἶχε πληρώσει μ' αἷμα
καὶ εἰκοσι μάχης. Μὲ τὸνα χέρι
κρατοῦσε τὸ σπαθὶ καὶ μὲ τὸ
ἄλλο στηριζόταν στὸν Ἑρρίκο
του, ποὺ τὸ λαμπρὸ παρά-
σημα του καὶ τὸ κόκκινο
πυρροῦξο του προκαλοῦσε
ἐν τῇς ματιῇς.

Ὁ Γιάννης, ἀπ' τὸ ἄλλο μέ-
ρος, ὑποστήριζε τὸν πατέρα
οὗ ὅταν κουράζοντο. Φοροῦσε
αὐτὸς τὴν αὐστηρήν καὶ ἐπι-
ληπτικὴ στολὴ τοῦ λοχαγοῦ
τοῦ πυροβολικοῦ.

Ἡ εἰκόνα τοῦ γέροντος αὐτοῦ
στρατιωτικοῦ ποὺ μὲ μιὰ τε-
λευταία προσπάθεια ἐπισφρά-
ζε μὴν ὑπαρξὴν τιμημένην
ἐνδοξίαν καὶ, ἔτοιμος νὰ πά-
νη βρῇ τὸν Αὐτοκράτορα του,
ἦρθε πίσω του διὰ λαμπροῦς
πογόνους, ἦταν εἰκόνα ἀντά-

ξία τοῦ πινέλου ἐνὸς Δαβὶδ ἢ ἐνὸς
Δελακρουᾶ.

Ἀνάμεσα στὴς ποικιλόχρωμες στολὲς
καὶ στὰ πλῆκη διαφόρων χρωμάτων,
ὁ κόσμος ἔδειχνε τὸν πατέρα αὐτόν,
στηριγμένον στοὺς δυὸ γιούς του καὶ
ὅσοι τὸν γινώριζαν, ἔλεγαν στοὺς ἄλλους:

— Εἶναι ὁ συνταγματάρχης τοῦ 1ου
Συντάγματος τῶν Γρεναδιέρων τῆς
Φρουρᾶς. Οἱ δυὸ γιοὶ του εἶναι βαπτι-
στικοὶ τοῦ Ναπολέοντος.

Τέλος ἡ πομπὴ ἔφθασε στὸ Μέγαρο
τῶν Ἀπομάχων. Οἱ «βετεράνοι» τῆς
Αὐτοκρατορίας μῆχαν πρῶτοι στὴν

καγκελοφραγμένη αὐλή. Οἱ ἐνδοξοὶ
αὐτοὶ ἀπόμαχοι, οἱ ἀκρωτηριασμένοι
τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν πολέμων
εἶχαν παραταχθῇ στὴ σειρὰ. Σ' αὐτοὺς
τὸ ἔθνος ἀνέθετε τὴ φύλαξιν τῶν Λει-
ψάνων. Ἦσαν οἱ καλῶτεροι φύλακες.

Στὸ μυαλὸ τοῦ Καρδινιάν, ἀνάμεσα
στὴς σκέψεις ποὺ τὸν τριγύριζαν, ἐπρό-
βαλε μιὰ ἀνάμνηση: Ἐκεῖ εἶχ' ἔρθει
πρὸ σαράντα χρόνων, γιὰ νὰ δεῖξῃ
στὸ γέροντο φίλο του Λαλαμέ τὴν πρώτην
τοῦ ἐπωμίδα.

Κ' οἱ γιοὶ τοῦ θυμῆθησαν πῶς ἐπαι-
ζαν τοὺς στρατιῶτες μὲ τὸν παπποῦ
τους, τὸ γέροντο ἀρχιτυμπανιστὴν
Μπέλ-Ρόζ, ποὺ σκοτώθηκε στὸ
Κλιτὺ μαζί μὲ τὸ Λαλαμέ,
στὰ 1814.

Ὁ συνταγματάρχης ἐβάδιζε
μὲ μεγάλη δυσκολία. Ὅταν
ἔφθασαν μπρὸς τὴν σκάλα,
ἄφησε τὴ συνοδεία νὰ προσπε-
ράσῃ. Ἦταν κίτρινος σὰν τὸ
κερί καὶ σταγόνες ἰδρώτα ἔτρε-
χαν ἀπ' τὸ μέτωπο του.

— Ἐμπρός! εἶπε τέλος.

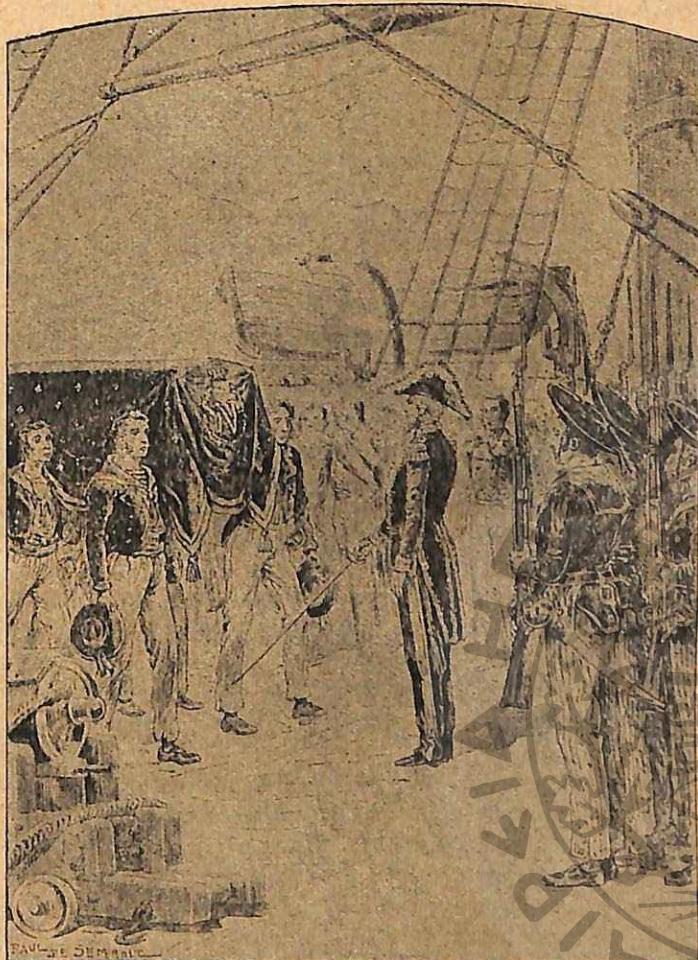
Οἱ γιοὶ τοῦ σχεδὸν τὸν κρα-
τοῦσαν στὰ χέρια. Μῆχαν
στὸ δῶμα, ὅπου ἦταν κυκλικὴ
κρύπτη ποὺ θὰ δεχόταν τὸ
λεῖψαν τοῦ Καίσαρος τῶν
νεωτέρων χρόνων.

Ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, βου-
λευτές, στρατιῶται, ἐπίσημοι
περιστοιχίζαν τὸ ἱερὸ μέρος.
Μὰ μόλις ἐπρόβλεπε τὸ συγκι-
νητικὸ σύμπλεγμα ποὺ συμβό-
λιζε τὴν ἑνωσὴν τοῦ παλαιοῦ
καὶ τοῦ νέου στρατοῦ, ἀνοῖξε
ἀμέσως ἕνα πέρασμα.

Τρέμοντας ὁ συνταγματάρ-
χης ἔφυγε καὶ ὁ Ἑρρίκος τοῦ
διάβασε τὴν ἐπιγραφὴν ποὺ
ἦταν χαραγμένη πάνω ἀπὸ
τὴν εἴσοδον τοῦ Μνημείου.

Θέλω τὸ σῶμα μου ν' ἀνα-
παύθῃ στὴς ὄχθες τοῦ Σηκου-
άνα, ἀνάμεσα στὸν πολυαγα-
πημένο μου Γαλλικὸ λαόν.

Ὁ Γιάννης τοῦδεῖξε τὸ δάφ-

«Τὴς τιμὰς ποὺ τοῦ ἀπέδωκε τὸ πλῆρωμα...»
(Σελ. 154, στ. γ')

φνινο στεφάνι που περιστόλιζε το κενοτάφιο, με τις επιγραφές των μαχών: 'Αρκόλ, Ριβολί, Πυραμίδες, 'Αούστερλιτς, 'Ιένα, Βάγκραμ, Μόσκοδα. 'Ο Καρδινιάν ξανάλεγε ένα-ένα όνομα που του άπαριθμούσε ο Γιάννης και, ανασκαλεύοντας στις άναμνήσεις του, πρόσθετε:

— 'Ημουν κι' εκεί! 'Ημουν κι' εκεί! Τέλος σήκωσε τα μάτια κι' αντίκρουσε στους θόλους τις έχθρικές σημαίες, τα λάφουρα της Μεγάλης Στρατιάς. 'Ηταν η τελευταία του προσπάθεια. Τό βλέμμα του θόλωσε κι' έσβυσε μονομιάς. Και θάπεφτε σά σωρς πάνω σ' ένα κανόνι, αν οι γιοί του, που από στιγμή σε στιγμή περίμεναν αυτό το τέλος, δεν τον δεχόνταν στη άγκαλιά τους.

Τόν έβγαλαν μ' ευλάβεια έξω, ανάμεσ' απ' το πλήθος που παραμέρισε. Οι νεκρώσιμοι ψαλμοί αντίχουσαν στο μεγάλο δώμα, το λιβάδι έκαιγε σέ ψηλούς μπρούτζινους τρίποδες και άπειρα φώτα άφιναν κάτω στις πλάκες μιάν άνταύγεια πυρκαϊάς. Στόν κήπο, τα κανόνια που τόσες φορές είχαν άναγγείλει τους θριάμβους του, χαιρουσαν για τελευταία φορά τόν Αυτοκράτορα, που έδρισκε τέλος άνάπαυση μέσα στην καρδιά του Παρισιού.

Και την ώρα που τελείωνε η άλησμόνητη τελετή των Δειψάνων, ο συνταγματάρχης Καρδινιάν πέθαινε στο σπιτάκι του Σαιν-Σύρ, όπου τον είχαν βιαστικά μεταφέρει, ανάμεσα σ' όλους τους δικούς του.

'Ο άδύας Κοκέρω, της φρεγάτας «Μπέλ-Πούλ» ήρθε στις τελευταίες του στιγμές.

— Πηγαίνω να Τόν βρώ, είπε ο έτοιμοθάνατος. 'Ο Θεός δεν μου άρνήθηκε κι' αυτή τη χάρη.

Με φωνή σιγανή και ήσυχη έδωκε τις τελευταίες του παραγγελίες στη γυναίκα του. 'Υστερα ζήτησε να του φέρον το σταυρό του. Τόν φίλησε και άκουμπώντας τα χέρια του στα κεφάλια των δυο παιδιών του πουχαν γονατίσει πλάι στο κρεβάτι, τα ελόγησε, άφίνοντας για τελευταία του παραγγελία τη φράση που του είχε πει πεθαίνοντας ο Βερναδέ, ο πρώτος συνταγματάρχης του:

— Ζήστε με τιμή!

Τιμή! 'Ηταν η τελευταία λέξη που πρόσφεραν τα χείλη του «Μικρού 'Εθελοντού», του πιο πιστού στρατιώτη της Αυτοκρατορίας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

'Ο Πέτρος από Πενταγεϊο. «'Ενα κακό δεν έρχεται ποτέ μόνο του» λέει μια παροιμία.

Οι παροιμίες τις περισσότερες φορές έχουν δίκιο. 'Ο θάνατος του συνταγματάρχη ήταν βαρύ χτύπημα για τη Λίζα.

'Η άγάπη τους γεννημένη στους καπνούς μιάς μάχης, είχε δυναμώσει και ριζώσει απ' τις άγωνίες που είχαν μοιραστή.

'Ετσι οι δυο αυτές καρδιές ήταν τόσο στερεά ένωμένες, ώστε ο θάνατος χτυπώντας τη μιά, μοιραία χτυπούσε και την άλλη.

'Η Λίζα ήταν άπαρηγόρητη. Ούτε η άφοσίωση των παιδιών της, ούτε οι περιποιήσεις της Λούσης δεν άνακούφιζαν την άπερίγραπτη λύπη της.

Σε λίγον καιρό καταβλήθηκε, άδύνατισε και γέρασε. Και τέλος, στις άρχές του 1841, έφυγε κι' η καλή Λίζα από αυτόν τον κόσμο, ν' άνταμώσει κεί πάνω το Γιάννη της.

'Εσβυσε ήσυχα σαν πουλι στην άγκαλιά των δυο γιών της, γιατί ο 'Ερρίκος κι' ο Γιάννης δεν είχαν φύγει για την 'Αφρική μετά το θάνατο του συνταγματάρχη, για να κοιτάξουν τη μητέρα τους.

Αυτό κόστιζε βέβαια στόν 'Ερρίκο, που νοσταλγούσε το σύνταγμα του, τις περιπέτειες και τους κινδύνους. 'Όσο για το Γιάννη, ήταν ευχαριστημένος γιατί ξανάδρισκε τις έπιστημονικές μελέτες του, που η έκστρατεία τις είχε άπότομα διακόψει.

'Όστόσο έμειναν κι' οι δυο από καθήκον προς τη μητέρα τους, άφου μάλιστα τους είχε άπευθύνει τη θλιβερή αυτή παράκληση:

— Μη μ' άφίνετε μοναχή πιά, παιδάκια μου, τους είχε πει. Γιατί θέλω να σας έχω κοντά μου όταν ο Θεός θα με φωνάξει κοντά στόν πατέρα σας.

Κι' είχε προσθέσει σιγά-σιγά:

— 'Αλλωστε δε θα περιμένετε και πολύ...

'Ο Γιάννης, που ο Μπεγκώ τον είχε παρασημοφορήσει πριν φύγει απ' την 'Αλγερία, είχε τοποθετηθεί στο Γραφείο 'Εφευρέσεων του 'Υπουργείου των Στρατιωτικών. 'Εδλεπε 'κει να περνούν άδιάκοπα οι έφευρέσεις, την έποχή αυτή που άρχιζε η έφαρμογή δυο δυνάμεων που άνέτρεψαν τόν παλιό πολιτισμό: του άτμου και του ήλεκτρισμού.

'Όσο για τόν 'Ερρίκο, άλλαξε το κόκκινο σπένσερ με το γυαλιστερό θώρακα, και το πιλήκιο με το άσημένιο κράνος και τη θυσανωτή φούντα του. Είχε τοποθετηθεί στο 9ο των θωρακφόρων, που είχε την έδρά του στο Τούρ.

Περιττό να σας πώ ότι ο Γιάννης, προσέχοντας πάντα με λαχτάρα τη μητέρα του, είχε ξαναρχίσει με ζήλο τις έπιστημονικές του έρευνες, τους λογαριασμούς του και τα σχέδια του.

Είχε ξαναρχίσει τις σχέσεις του με το μηχανικό Νορμάν, που έμενε στο Παρίσι.

Στό σπίτι του κ. Νορμάν έμενε και

μιά κόρη του άδελφού του, όρφανή και φτωχή.

Τήν έλεγαν Βαλεντίνα. 'Ηταν τότε δεκαοκτώ χρόνων. Τα ξανθά μαλλιά της πλαισίωναν ένα κανονικό προσωπάκι, γλυκό και συλλογισμένο, που το φωτίζαν δυο πολύ βαθειά γαλανά μάτια, γεμάτα όνειροπολήσεις.

Μιλούσε λίγο και φαινόταν αν όχι λυπημένη, τουλάχιστο πολύ σοβαρή. Κανείς δεν παραξενευόταν γι' αυτό, γιατί είχε χάσει πολύ μικρή τους γονείς της και τι χαρά μπορεί να λάμψη στα μάτια παιδιού που δε γνώρισε τα μητρικά χάρδια και την πατρική προστασία;

Κατά τ' άλλα, η δεσποινίς Νορμάν ήταν κόρη με θαυμασία άνατροφή, ήξερε καλή μουσική κι' ήταν τόσο μορφωμένη, ώστε μπορούσαν 'άνακατεύεται, και μ' έξαιρετικό μάλιστα ενδιαφέρον, στις έπιστημονικές έργασίες του θείου της. 'Ετσι ο μηχανικός άγαπούσε την άνιψιά του σαν πατέρα στο παιδί του, και σά δάσκαλος το μαθητή του.

Της είχε καλλιεργήσει τις μαθηματικές της γνώσεις, κάπου-κάπου της άνέθετε λεπτομερειακούς λογαριασμούς που θα τόν κούραζαν, κι' έπειδή η Βαλεντίνα σχεδίαζε με γούστο, πολλές φορές της άνέθετε και τα σχέδια, και αυτό ήταν η χαρά της.

'Ενας τέτοιος χαρακτήρας ήταν φυσικό ν' άρέσει στο Γιάννη Καρδινιάν. Γι' αυτό ο λοχαγός γρήγορα έγινε φίλος της Βαλεντίας που κι' αυτή άρχισε να τρέφει γι' αυτόν μεγάλη εκτίμηση.

Κι' η κυρία Καρδινιάν είχε ενδιαφερθεί για την όρφανή, που την είχε γνωρίσει όταν ο μηχανικός την έφερνε μαζί του στο σπίτι του Σαιν-Σύρ. 'Ενα βράδυ λοιπόν που μιλούσε με το Γιάννη μπρός στο άναμμένο τζάκι:

— Έρεεις, παιδί μου, τι σκέπτομαι; του έλεπε.

— Τι σκέπτεσαι, μητέρα;

— Θάθελα, πριν πεθάνω, να παντρευτή.

— Και γιατί, μητέρα μου; ρώτησε ο Γιάννης λιγάκι ξαφνιασμένος.

— Τό ξέρω, Γιάννη μου, τι θα μοπή: ότι δεν είναι καμιά βία, ότι θέλεις ν' άνήκεις μόνο σε μένα... Καί όμως, παιδί μου, τόνα δεν άποκλείει τί άλλο; άπεναντίας έγώ θα ήμουν πιο ευτυχισμένη αν σ' έδλεπα παντρεμένο.

Και μετά λίγη σκέψη:

— Φαντάζομαι ότι η δεσποινίς Βαλεντίνα Νορμάν θάταν πολύ κατάλληλη για το γιό μου. Ποιά είν' η δική σου γνώμη, Γιάννη μου;

'Ο Γιάννης δίστασε, κοκκίνησε σαν παιδί και ψιθύρισε:

— Τόχα σκεφτή, μητερούλα μου! (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΩΗ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΒΥΡΩΝ ΚΑΙ ΣΑΡΗΣ

Είμαστε στο 1810, στην τουρκοκρατούμενη 'Αθήνα, που από κάμποσο καιρό φιλοξενεί και τόν Βύρωνα.

Λίγα κιτρινιασμένα φύλλα άπόμειναν πιά στην μεγάλη κληματαριά, που σκεπάζει όλο το παζάρι. Γύρω απ' το σιντριβάνι είναι τοποθετημένοι μεγάλοι μπάγκοι και φαρδοί, για να χωρουν τους Τούρκους, που κάθονται σταυροπόδι.

Σ' αυτούς άπάνω, κάμποσοι άγάδες, με πικιλία καθουκιών κατά το σχήμα και σαρκικών κατά το χρώμα, τραδούν τώρα το τσιμπούκι των ή ρουφούν τόν ναργιλέ των με μεγάλη ήδονή και φαίνονται πολύ ευχαριστημένοι απ' την τύχη των, που θέλησε να γίνουν κύριοι τέτοιας χώρας. Και ο καφετζής του μεγάλου αυτού καφενέ πηγαινόρχεται με τα ζάρφια και με το καφέμπρικο που άχνίζει.

Τό τζαμί τους βαστά τόν άέρα και σήμερα είναι πάλι χειμωνιάτικη λιακάδα.

Αυτούς περιεργάζεται τώρα με τρόπο ο Βύρων και, βλέποντας την σοβαρότητα των, προσπαθεί να κρατήσει τα γέλια.

Είδαν οι Τούρκοι το λόρδο. 'Αλλοι τόν γνωρίζουν και άλλοι έχουν γι' αυτόν άκουστά: γιατί ο έρχομός περιηγητού πάντα τους έκανε την έντύπωση ενός ταξιδιάρικου άστεριού, που φωτίζει άξαφνα τόν κατάμαυρο ούρανό. Και στέλνοντας τόν νεώτερό τους, τόν προσκαλούν, με άνατολίτικους τεμενάδες και με γλυκόγελα, να πιη μαζί τους καφέ. Και ο Βύρων δέχεται.

'Ησαν όλοι εύθυμοι και γελαστοί και, σπάνια πράγμα για Τούρκους, ήσαν και όμιλητικοί.

Κοντά σιάλλα, ήρθε και ο λόγος για έναν έπίσημο 'Αθηναίο που βρέθηκε τη νύχτα σκοτωμένος, και έδειχναν τάχα πώς τους μέλει νάνακαλύψουν τόν ένοχο.

— Μη σκοτίζεστε, είπε τότε δυνατά ένας απ' αυτούς, ο πιο χωρατατζής θάν τόν έφαγε η Λάμια.

— Αυτό θα είναι, αυτό θα είναι!.. ειλαν οι άλλοι όλοι και έβαλαν τα γέλια, άλλάζοντας όμιλία.

'Ο Βύρων έθύμωσε πολύ. 'Εσηκώθηκε σε λίγο κι' έφυγε, χωρίς καν να τους καλοχαιρετήσει. Είχε πάρει όμως το μάτι του ένα νέον 'Αθηναίο, που κοντοστεκότανε και, περνώντας από 'κει, είχε άκούση την όμιλία των Τούρκων κι' εξακολούθησε τόν δρόμο του ύστερα, σκυφτός και κάπως σά φοβισμένος.

'Ηταν ώρα κι' εύρωστο παλλι-

κάρι ο νέος αυτός. Του γνέφει ο Βύρων να σταθή και τόν πλησιάζει.

— Δε σε βλέπω, μου φαίνεται, για πρώτη φορά.

— Ναί, Μιλόρδε! είχα άνεβή στην 'Ακρόπολη να σας πώ ότι είναι ώρα να κατέβετε.

— Καλά το λές. Και τώρα που βρέθηκες πάλι εδώ;

— 'Η τύχη μου μ' έστειλε. Και μισοστάθηκα για να ιδώ πάλι από κοντά ανθρώπους, που είναι και που ζουν σε τόπους έλεύθερους.

— Είσαι 'Ελληνας;

— Ναί, Μιλόρδε.

— 'Αθηναίος;

— Μάλιστα.

— Πώς σε λένε;

— Νικόλα Σαρής.

— Άκουσες τι έλεγαν οι άγάδες και γελοούσες;

— Τό άκουσα.

— Και τραβάς το δρόμο σου; Στάσου!... 'Όχι έτσι ταπεινά. Στάσου ίσια!

'Ο Βύρων θυμώνει τώρα και άκράτητος τόν τινάζει απ' τόν ώμο και του φωνάζει:

— Εύπνησε! Δυστυχισμένοι, πώς καταντήσατε! Κανείς δε σας γνωρίζει πιά. Είσθε άνάξιοι νάχετε του 'Ελληνα, του 'Αθηναίου το όνομα!

— Μας έτσάκισε, Μιλόρδε, η σκλαδιά, έλεπε θλιβέρα ο νέος.

— Κουτός δεν είσαι. 'Η σκλαδιά αυτή θηρίο είναι;

— Μεγάλο και φοβερό.

— Τότε σκοτώστε το.

— 'Εχει ένα σωρό κεφάλια.

— Και σείς ένα σωρό χέρια.

— Τα χέρια τι μας ώφελούν!;

—...Σάν δεν έχετε καρδιά;

— Σάν δεν έχομε άρματα!

— Τα λιοντάρια έχουν άρματα;

Τότε ο Σαρής ήσυχα ήσυχα, αλλά με κάποια άξιοπρέπεια, του λέγει:

— Άκουσέ με, Μιλόρδε. 'Αν σήκωση κανείς από μας χέρι άπάνω σε κάποιον Τούρκο, δε θα χαθή μονάχα αυτός. Θα πάθη όλο του το σόι. Θα πάθουν άθφοι άνθρωποι. Καμιά φορά και όλοι.

— 'Επειτα, τι να κάμουν όλοι και τρεις άνθρωποι, τι να κάμη κι' ένας τόπος όλόκληρος μακριά απ' τόν άλλον; Τι να κάμουν κακομοιρασμένοι άνθρωποι, σπαρμένοι και λησμονημένοι εδώ και 'κει!...

— Δογικά μιλάς, δυστυχισμένη ραγιά, μα η λογική δεν χρησιμεύει πάντα. Δογικότερο πράγμα απ' τη δειλία δεν υπάρχει στόν κόσμο. Πάντα έχει το δίκιο της. 'Όταν σας έσκλάβωσαν οι Τούρκοι, ήσαν λογικοί; Τό άλυσσομένο χέρι πρέπει να προσπαθή να σπάση τις άλυσίδες του και όχι να ζητάη βοήθεια απ' τόν ούρανό. 'Ενας

άλυσσομένος σκλάβος σήκωσε μιά φορά ψηλά το χέρι του και ζητούσε την προστασία του ούρανού, και έξερις τότε ο ούρανός τι έκαμε; 'Ερριξε κεραυνό και τόν έκαψε!...

'Όταν ένας κάμη το καθήκον του στην πατρίδα, το κάνουν χωρίς να το καταλάβουν κι' όλοι μαζί. Είστε γεννημένοι όδοιοι!

Αυτή είναι η άλήθεια. 'Η φωτιά σας έσβυσε πιά. 'Όποιος απ' τη γέννησή του ως το τέλος της ζωής του τρέμει, αυτός δεν είναι άντρας, η καρδιά του δεν έχει, δε μπορεί νάχη κανέναν ιερό παλμό.

'Όλο κυπαρίσσια είναι γεμάτη η 'Αθήνα σας. Δεν είδα πουθενά μυρτιές!... Τις μυρτιές, που κρύβουν τα μαχαίρια των έλευθερωτών!... Τι ντροπή να είναι κανείς άνάξιος της γής του! Φύγετε! Άχθοφόροι των συντριμμάτων της άρχαίας σας δόξης!...

'Επρεπε νάρνηθη ο ήλιος να σας δίνη ζωή, έπρεπε και αυτό το φεγγάρι να σας άρνηθη την παρηγοριά του! Δε σας αξίζει πιά ούτε άγάπη, ούτε οίκτος, ούτε έλπίδα!

'Ο Σαρής, όσο μιλεί ο Βύρων, παθαίνει άλλοιώσεις στην έκφραση της μορφής του. Και τώρα σκεπάζει το πρόσωπό του με τα δυο του τα χέρια και κλαίει.

'Ο Βύρων μεταβάλλεται εύθύς, μαλακώνει και τόν πλησιάζει:

— Δυστυχισμένο παιδί!.. Μην εξαμίζης τη φωτιά του στήθους σου! Μη μεταβάλης το αίμα σου σε δάκρυα!... 'Απ' τη σκλαδιά ως την έλευθεριά και τόν τάφο, η έκλογή είναι εύκολη. Σώνει πιά! 'Αν είναι η χώρα σας σκλαδωμένη, τά βουνά σας και τα κύματά σας είναι έλεύθερα! Τι έχετε να φοβηθήτε εκεί;

'Η έλευθερία, που ούτε τόνομα της γνωρίζετε, είναι Θεά άρχαία: δε θέλει προσευχές και λιβάδια: θέλει παιάνες, θέλει θύματα!... Σήκωσε το κεφάλι σου, και ύστερα σήκωσε και την ψυχή σου... Πήγαινε!

'Ο Σαρής προχωρεί δυο τρία βήματα και γυρίζει πίσω. Είναι άλλος άνθρωπος.

— Μιλόρδε!.. Κάθε φορά που βρίσκειται σκοτωμένος από ένας Χριστιανός, το άκούσατε, οι Τούρκοι μας έμπαίζουν και μας λένε πώς τόν έφαγε η Λάμια!...

— Δοιπόν;

— Σας όρκίζομαι, Μιλόρδε, πώς η Λάμια θ' άρχιση τώρα να τρώη και Τούρκους!...

Και φεύγει. Τα μάτια του πετούν τώρα φλόγες.

Και ο Βύρων, από τάλλο μέρος, τραβά με βήμα γοργό.

Από τότε, άλήθεια, βρισκόνταν συχνά σκοτωμένοι και Τούρκοι. Τους έσκότωνε ο Σαρής, που είχε γίνει λεμπέσης,

ἀντάρτης, καὶ μετὰ τὰ παλλικάρια του εἶχε πάρει τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς.

Τὰ λόγια τοῦ Βύρωνος, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, εἶχαν ἀνάψει στὴν ψυχὴ τοῦ σκλάβου τῆ φλόγα τῆς ἐλευθερίας.

(Ἀπόσπασμα διασκευασμένο).

Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εἰς ἑκατὸ χρόνια, σὰ σήμερα, στὸ Μεσολόγγι, ὁ λόρδος Μπάϋρων—ὁ Βύρων ὅπως ἐξεληλίσσαμε τὸ νομὰ του—πέθανε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὴν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ κοντά, τὴν εἶχε ἀγαπήσει καὶ ἐρχόταν νὰ

τῆς δώσῃ τὴ βοήθειά του γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ. Στὴν Εὐρώπη, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ὁ φιλελληνισμὸς ἦταν τῆς μόδας. Μὰ ὁ λόρδος Μπάϋρων,—ὁ νέος, ὁ ὠραῖος, ὁ πλούσιος, ὁ μεγάλος Ἀγγλὸς ποιητής, — ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖθ θερμοὺς καὶ φωτισμένους φιλέλληνες. Ἐπίστευε δλόψυχα πὼς ἡ Ἑλλάδα ἔπρεπε νὰ ξαναζήσῃ καὶ πὼς ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος τῆς χρωστοῦσε τὴ βοήθειά του ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν πολιτισμὸ πὺ εἶχε δεχθῇ ἀπ' αὐτὴν. Κι' ἤλθε δλοπρόθυμος νὰ συνεισφέρῃ στὸν ἀγῶνα τῆς ὁ,τι εἶχε: ὄνομα, δόξα, περιουσία, ἀνδρεία προσωπική, εὐγλωττία ἱκανὴ νὰ ἐμπνέῃ στοὺς ἄλλους. Καὶ στὴν ἀνάγκη, τὴ ζωὴ του τὴν ἴδια.

Ὡ, γιὰ τίποτα δὲν θὰ τῷχε ὁ παράτολμος ἐκείνος ἄνθρωπος νὰ ἐκτεθῇ σὲ μιὰ μάχη τρελλὰ καὶ νὰ σκοτωθῇ, πολεμῶντας τοὺς βάρβαρους ἐχθροὺς τοῦ εἰδώλου του. Ἀλλὰ ἡ Μοῖρα δὲν θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ τὸν ὠραῖο αὐτὸ θάνατο. Λίγον καιρὸ ἀφοῦ ἐφθασε στὸ Μεσολόγγι, ὅπου ἔγεινε δεκτὸς μετὰ τῶσες τιμές, χαρὲς καὶ ἐλπίδες, βράχθηκε σὲ μιὰ ἐκδρομῇ, κρυολόγησε, ἀρρώστησε βαρεῖα, πέθανε. Κι' ἔτσι ὅμως τὴ ζωὴ του τὴν ἔδωσε πάλι στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν ἐλευθερίά της. Γιὰ μᾶς εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νὰ εἶχε σκοτωθῇ καὶ στὴν Ἑξόδο. Καὶ λατρεύουμε ἀπὸ τότε τὴ μνήμη τοῦ ξένου αὐτοῦ, πὺ ἀγάπησε τόσο τὴν πατρίδα μᾶς καὶ ἔκαμε γι' αὐτὴ ὅ,τι θάκανε καὶ τὸ πῖθ γνήσιο παιδί της.

Στὸν ἀγῶνα μᾶς γιὰ τὴν Ἑλευθερία ἐπρόσθεσε αἰγλή ὁ θάνατος τοῦ Μπάϋρων στὸ Μεσολόγγι. Δὲν ἦταν, βλέπετε, μόνο ἕνας Ἀγγλὸς λόρδος,

ἦταν καὶ ἕνας μεγάλος ξακουστὸς ποιητής. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἔκαμε τότε νὰ τὴν ἀγαπήσουν στὸν κόσμον καὶ ἄλλοι πολλοί. Κι' ἡ θυσία του γιὰ τὴν Ἑλευθερίά της, συντέλεσε νὰ βοηθηθῇ περισσότερο ὁ ἀγῶνας, νὰ νικηθῇ γρηγορότερα ἐλευθερῇ, ἀνεξάρτητῇ ἡ καρδιά αὐτῇ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Γιὰ μᾶς λοιπὸν ὁ Μπάϋρων εἶναι ἕνα πρόσωπο ἱερὸ. Ἀνῆκει στὴν ἱστορία μᾶς καὶ ἔχει θέσῃ στὸ Ἀγιαστῆρι τῆς ψυχῆς μᾶς μαζί με τοὺς ἄλλους ἥρωες τοῦ 21. Τὸν ἀγαποῦμε περισσότερο ἐδῶ παρὰ στὴν Ἀγγλία πὺ γεννήθηκε. Γιὰ μᾶς, ὅ,τι ἔγραψε, ὅ,τι εἶπε, ὅ,τι ἔκαμε, εἶναι ὑπέροχο. Δὲν κάνουμε κριτικὴ οὔτε τοῦ ἔργου του, οὔτε τῆς ζωῆς του, οὔτε τοῦ χαρακτήρα του. Μποροῦν νὰ λένε οἱ ἄλλοι ὅ,τι θέλουν γι' αὐτόν. Νὰ τοῦ βροῖσκουν ὅσα ἐλαττώματα θέλουν, νὰ τὸν ἐπικρίνουν καὶ νὰ τὸν κατηγοροῦν. Γιὰ μᾶς εἶναι ὁ τέλειος. Τὸν λατρεύουμε! Ἀς παραπονοῦνται ἐκεῖνοι πὺ δὲν τοὺς ἀγάπησε. Ἐμᾶς μᾶς ἀγάπησε τόσο πολὺ! Ὡ ἦταν ἡ ἐσχατὴ ἀχαριστία καὶ ἡ παραμικρὴ μᾶς ἐπιφύλαξη γιὰ τὸ Μπάϋρων!

Οἱ περισσότεροι «φιλέλληνες» ἀγαποῦσαν τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, τὸν Παρθενῶνα, τὰ ἐρεῖπια καὶ τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς. Ὁ Μπάϋρων ἀγαποῦσε καὶ τὴ νέα Ἑλλάδα. Δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Γι' αὐτὸ πίκραινε τόσο τὴν ψυχὴ του ἡ σκλαδιά ὅπου εἶχε καταντήσῃ γι' αὐτὸ μιλοῦσε ἔτσι στὸν Σαρή καὶ γι' αὐτὸ χάρηκε τόσο ὅταν ἔμαθε τὴν Ἐπαναστάση.

Ὁ Σολωμός, ὁ δικὸς μᾶς μεγάλος ποιητής, ἦταν γραφτὸ νὰ τοῦ τὸ πῇ. Γιατὶ σ' ἕνα του ποίημα, ὁ Μπάϋρων ἔδωσε στὸ στόμα ἑνὸς Ἑλλήνα ποιητῆ αὐτὰ τὰ λόγια: «... οἱ γυναῖκες μᾶς χορεύουν στὴ σκιά... ἀλλὰ ὅταν συλλογιέμαι πὼς θὰ γεννήσουν σκλάβους, τὰ μάτια μου γεμίζουν δάκρυα!» Καὶ στὸν «ὕμνον τῆς Ἑλευθερίας» ὁ Σολωμός τοῦ ἀποκρίθηκε θριαμβευτικὰ:

Στὴ σκιά χειροπιασμένες,
Στὴ σκιά βλέπω καὶ ἐγὼ
Κοινοδάχτυλε παρθένες
Ὅπου σέρνουν τὸ χορὸ.

Κι' ἡ ψυχὴ μου ἀναγαλλιάζει
Πὼς ὁ κόρπος καθ' ἡμέρας
Γλυκοβύζαστο εἰσιμάζει
Γάλα ἀνδρείας καὶ ἐλευθερίας!

Γιατὶ ἡ Ἑλλάδα εἶχε ξεσηκωθῇ πᾶς καὶ πολεμοῦσε τοὺς τυράννους της. Οἱ Ἑλληνοπούλες δὲν ἦν γεννοῦσαν πᾶς καὶ δὲν θάνετρεφαν σκλάβους. Ἡ Ἑλευθερία θὰ ξαναγύριζε. Κι' ὁ Μπάϋρων, πὺ τὴν ἐπόθησε σὰν Ἑλληνας, ἔτρεξε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ βοηθήσῃ...

Τὸ μεγάλο ἔργο εἶχε ἀρχίσει. Ὁ θάνατος τὸν ἐμπόδισε νὰ τὸ ἰδῇ τελειωμένο καὶ στερωμένο. Ἀλλὰ ὁ θάνατος αὐτὸς ἴσα-ἴσα ἔκαμε τοὺς ἄλλους νὰ τὸ ἰδοῦν γρηγορότερα.

Ἐκατὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ἡ Ἑλλάδα λατρεύει τὸ μεγάλο ποιητὴ πὺ τὴν ἀγάπησε τόσο ὥστε νὰ τῆς θυσιάσῃ καὶ τὴ ζωὴ του. Καὶ τὸ δείχνει, ἐορτάζοντας μ' ὅλη τὴν πομπὴ καὶ τὴν ἐπισημότητα τὴν ἐνδοξη αὐτῇ Ἐκατονταετηρίδα.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὡστε θάχε καὶ κουνέλι ἡ Ἀνθούλα στὸ τραπέζι τῆς Κυριακῆς πὺ θὰ τὸ τιμοῦσαν οἱ φίλοι τῆς! Ἡ μικρὴ νοικοκυρά εἶπε τοῦ πατέρα της νὰγοράσῃ καὶ δυὸ ὀκάδες κρέας· ἔκαμε καὶ μιὰ τυρόπητα σὰν ἐκείνη πὺ τῆς εἶχε χαρίσει μιὰ φορὰ ἡ Δεμάραιν· εἶχε ἀκόμα καὶ αὐγά, καὶ τυρὶ καὶ σαλάτα. Τίποτα δὲν ἔλειπε καὶ ὅλα μόνη της τὰ εἶχε εἰσιμάσει.

Σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, ὅλοι ἔχουν σιγμὲς εὐτυχίας, καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ πλούσιοι καὶ φτωχοί. Κι' ἡ Ἀνθούλα λοιπὸν τὴν Κυριακὴ ἐκείνη ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη καὶ ἡ καρδιά της χοροπηδοῦσε στὸ στήθος της ἀπὸ χαρὰ ἐνῷ πρόσμενε τοὺς καλεσμένους της.

Πῆγε στὴν ἐκκλησίαν καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεό, πὺ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ κακοῦ ἐκείνου θάνου, καὶ πὺ τὴν ἔκαμε νὰ γνωρίσῃ πρῶτα τὸ Γιάννη καὶ ὕστερα τὴν κυρία Λάντη.

Ἀφοῦ ἀπόλυσε ἡ ἐκκλησίαν, γύρισε στὸ σπιτάκι. Καὶ σὲ λίγο νὰ καὶ ὁ Γιάννης. Κρατοῦσε ἕνα καλάθι καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ.

— Τί ἔχεις ἐκεῖ μέσα, Γιάννη;

— Ἀν τὸ βρῆς!... Ἡ μητέρα μου σοῦ στέλνει καὶ τί... Ἀ, τί ὁμορφα πὺ θὰ περάσουμε ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί, Ἀνθούλα!

Ὁ Φραντὴς φύλαγε στὸ δάσος, γιατί τις Κυριακὰς προπάντων ἔδωσαν οἱ λαθροκυνηγοί.

Ἡ Ἀνθούλα ἀνοίξε τὸ καλάθι καὶ τὶ δὲν εἶδε μέσα!... Λουκάνικα, ἀχλάδια, —κάτι μεγάλα ἀχλάδια μοσχομυρωδάτα—καφέ, ρακή, ὅ,τι ἤθελες...

— Ὡ, τί καλὴ πὺ εἶναι ἡ μητέρα σου, Γιάννη! φώναξε ἡ μικρὴ κατενθουσιασμένη.

Εἶχε μαγευρεῖ τὸ κουνέλι. Ὁ Γιάννης κοίταξε τὰ χεράκια της πὺ εἶχαν τόσο δεινότητα καὶ ἔκαναν τις δουλιές μετὰ τόσο χάρη.

— Βοήθησέ με, Γιάννη, νὰ στρώσω

τὸ τραπέζι, τοῦ εἶπε· πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς λίγο ὀρεσέρ· χορτάρι, νὰ βάλω ἐπάνω τὰ χλάδια, γιατί ἔτσι εἶδα νὰ τὰ βάζουν στὸ τραπέζι τῆς κυρίας.

Τὸ τραπέζι στρώθηκε σὰ γιορτινὸ. Τὰ πιάτα, τὰ ποτήρια, τὰ μαχαιροπήρουνα ἀστραφταν ἀπ' τὸ πλῆθος καὶ τὸ τρίψιμο. Τὰ κίτρινα ἀχλάδια φάνταζαν τὶ ὠραῖα ἀπάνω στὴν πρασινάδα! Καὶ τὸ κουνέλι μοσχοβολοῦσε, ὅταν ὁ Φραντὴς καὶ ὁ Ἀλάρτης μπῆκαν, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν περιπολία τους στὸ δάσος.

— Ὄψ! ἔκαμε ὁ γέρος· τὰ πόδια μου δὲ βαστοῦν πιά· μιὰ φορὰ γύρισα τὸ δάσος καὶ ἀπόστασα, ἐγὼ πού, σὰν ἤμουν νιός, ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ γύρο μποροῦσα νὰ χορεύω ὅλη τὴ νύχτα ἢ νὰ κάνω πεζὸς πέντε ὥρες δρόμο!

— Πίνεις ἕνα ποτηράκι, κύρ Ἀλάρτη; τὸν ρώτησε ὁ Φραντὴς.

— Γιατὶ ὄχι; Ἡ κούραση φέρνει δίψα. Μὰ ἐδῶ μέσα καὶ μοσχοβολᾷ... Σὺ εἶσαι ἡ μαγευρεῖσα, Ἀνθούλα;

— Ἐγὼ, κύρ Ἀλάρτη.

— Μ' ἀπ' ὅλα πιά ξέρεις ἐσύ! Ὑστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια, ἂν με παίρνεις ἄντρα, θὰ σοῦ στείλω προξενήτρα.

Καὶ γελῶντας, ὁ γέρος ἐπρόσθεσε:

— Θάμαι ὀγδόντα χρονῶ... ἂν δὲν θάχω παντρευτὴ ὡς τότε τὴ γῆ...

— Ὡ, μὴ τέτοια λόγια, κύρ Ἀλάρτη! ἔσεῖς θὰ πᾶτε ἕκατὸ χρονῶ. Θὰ φάτε σήμερὰ μαζί μᾶς;

— Ἐχετε καλεσμένους καὶ δὲ θέλω νὰ σὰς δώσω βάρος.

— Βάρος; Ἐλάτε δά! Μὰ τὸ τραπέζι τὸ κάνουμε ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸν ἐρχομὸ μᾶς σὲ τοῦτο τὸμορφο σπιτάκι, καὶ θὰ λείψετε σεις πὺ μᾶς βοηθήσατε τόσο; Ὡ, ναί, ἂν δὲ θέλατε τοῦ λόγου σας, ἡ κυρία Λάντη δὲ θὰ μᾶς ἔφερνε. Κοπιάστε, κύρ Ἀλάρτη! καθήστε!

— Καλὰ λοιπὸν, μιὰ στιγμὴ καὶ ἔφτασα.

Κι' ὁ γέρος πῆγε πρῶτα στὸ σπιτάκι του, νὰ πλυθῇ καὶ νὰ λλάξῃ. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Φραντὴς.

Στὶς πέντε ἔφτασε ἡ οἰκογένεια Δεμάρα. Τὶ θερμὴ ὑποδοχὴ πὺ τῆς ἔγινε, τί χαρὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη! Δὲν φιλιόνταν μόνο μετὰ τὰ χεῖλη παρὰ καὶ μετὰ τὴν καρδιά.

Ἡ κυρία Δεμάραιν θαύμασε τὸ σπιτάκι καὶ τὴ νοικοκυροσύνη τῆς μικρῆς

τῆς μαθήτρας. Μὰ ἦταν ἑκτακτὴ!... Στὶς ἑξῆς κάθησαν στὸ τραπέζι. Ὁ Ἀλάρτης εἶχε γυρίσει μετὰ τὰ κυριακάτικα του καὶ τὸν ἔδωσαν στὴ μέση. Ἀ, ἔπρεπε νὰ βλέπατε τὴν Ἀνθούλα μετὰ τὴν χαρὰ μοίραζε τὰ φαγιά σὲ ὅλους καὶ μετὰ τὴν προθυμία τῇ βοηθοῦσε ὁ Γιάννης!

Πρῶτα-πρῶτα ἦσαν στὴν ὑγιά τῆς κυρίας Λάντη, ἔπειτα τοῦ κύρ Ἀλάρτη, ἔπειτα τῆς οἰκογένειας Δεμάρα καὶ στὸ τέλος ἦσαν καὶ στὴν ὑγιά τῆς μικρῆς μαγευρεῖτας πὺ εἶχε κάνει τόσο ὠραῖα φαγιά. Ὅταν ἔκοψαν τὴν τυρό-

«Τὸν ἔπαινε ἀπ' τὸ χέρι καὶ γύριζαν...»

πητα, ἡ Ἀνθούλα πῆγε καὶ φίλησε τὴν κυρία Δεμάραιν.

— Τὴν ἔκανα γιὰ νὰ σοῦ θυμίσω ἐκείνη πὺ μοῦδωσες μιὰ μέρα, τῆς εἶπε μετὰ δακρυσμένα μάτια· σὺ ξεχνᾷς ὅσα καλὰ κάνεις, μὰ ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
Ὁ κύριος Πάτροκλος.

Ἦρθε ὁ χειμῶνας. Οἱ δασοφύλακες φύλαγαν τὸ δάσος προσεχτικὰ καὶ ἡ κυρία Λάντη ἐρχόταν κάπου κάπου στὸ σπιτάκι τῆς Ἀνθούλας καὶ ἐπαίνουσε τὴν πάστρα καὶ τὴν τάξη του.

— Εἶσαι καλὴ νοικοκυρά, τῆς εἶπε μιὰ μέρα, ἀλλὰ πρέπει νὰ πᾶς καὶ στὸ σχολεῖο νὰ μάθῃς γράμματα. Τὸ πρῶτ', ὅταν οἱ ἄνθρωποι μου θὰ πηγαίνουν γιὰ ψώνια, θὰ σὲ παίρνουν μαζί τους· καὶ τὸ βράδυ, ὅταν θὰ σχολάζουν, τὰ χωριατόπουλα πὺ κάθονται κοντὰ μᾶς, πιστεύω νὰ σὲ φέρνουν ἔως ἐδῶ. Ναί, πρέπει νὰ μάθῃς καὶ λίγα γράμματα.

Τὸ σχολεῖο ἐτρόμαξε τὴν Ἀνθούλα, γιατί τῆς εἶχαν πῇ πὺς πηγαίνουν καὶ κακὰ παιδιά. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ κυρία Λάντη ἤθελε νὰ μάθῃ νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ, ἡ μικρὴ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ χατήρι. Ἀπεναντίας, μετὰ τὴν ὑπακοὴ τῆς ἔπρεπε νὰ τῆς δείξῃ καὶ πάλι τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Τὶ καλὰ ὅμως θάταν ἂν πήγαινε στὸ σχολεῖο καὶ ὁ Γιάννης!... Τότε δὲν θάχε καμμιὰ ἀνησυχία...

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ἡ Ἀνθούλα πῆγε στὴ βίλλα. Εἶχε χιονίσει καὶ οἱ δρόμοι ἦταν ἐλκεῖνοι· μὰ ἡ μικρὴ δὲν φοβήθηκε οὔτε τὰ χιόνια, οὔτε τὸ κρύο. Στὴ βίλλα τοὺς βρῆκε ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, μαζεμένους γύρω στὴ φωτιά.

— Πῶς τ' ἀποφάσισες νὰρθῇς μετὰ τέτοιο καιρὸ, Ἀνθούλα; Τὰ παπούτσια σου εἶναι γεμάτα χιόνια καὶ τὰ χεῖρά σου κατακόκκινα ἀπ' τὸ κρύο. Ἀμ' ἡ μυτούλα σου; Ἐλα νὰ ζεσταθῇς!...

— Ἦρθα, γιατί ἔχω καὶ νὰ σοῦ πῶ, κυρία Δεμάραιν. Ἡ κυρία θέλει νὰ πᾶω στὸ σχολεῖο νὰ μάθω γράμματα. Πρέπει, λείπει...

— Καὶ βέβαια πρέπει! Πολὺ καλὰ τὸ σκέφθηκε ἡ κυρία. Ἀμὰ θὰ μεγαλώσῃς, θὰ ἰδῇς τί ἀξίζουν τὰ γράμματα.

— Ἡ Βασιλικὴ ξέρει... ὁ Γιάννης ὅμως δὲν ξέρει τόσα.

Εἶδα πὺ δὲν δυσκολεύεται νὰ λογαριάξῃ καὶ νὰ γράφῃ. Γιατὶ δὲν τὸν στέλνετε νὰ μάθῃ καὶ αὐτὸς καλύτερα;

— Μπρέ, τὴν πονηρή! φώναξε ὁ Δεμάρας. Θέλει νάχῃ στὸ σχολεῖο συντροφία! Τὴν εἶδες ἐκεῖ;...

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

31.

Θέλετε γιὰ νὰ κόψῃς καὶ μετὰ, μέτρα το καὶ πάλι καὶ μὴ βασισθῇς στὸ μάτι πὺ ἀθελά μπορεῖ νὰ σφαλῇ.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΥΝΟΠΟΡΙΑΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

'Αριθ. Έγκρ. 72

III. 'Απ' τ'εργα.

Στόν κάμπο ξερημιά πέρα ως πέρα
Και στήν ξεκούφανη βοή τάξερα,
Κάποιον θεριό μες 'άπ' τη γής ορε-
[κάσει.

Μπροστά τὰ βώδια στο ζυγό δε-
[μένα,

'Ολημερίς δογώνουνε σκυμμένα.
Κι' από κοντά ο ζευγολάτης που
[στενάζει.

IV. 'Ακρωτήρι

Στό πέλαος καράβια μύρια
Κι' όξω στα βράχια, στ' ακρωτήρια
Σάν σπάει τὸ κύμα τὸ στρουφνὸ
[θυμὸ του,

Με τὰ μαλλιά μου, ἀνάκτα ριμ-
[μένα,

Σμίγω τοῦ στοχασμοῦ τὰ περα-
[σμένα

Με τὸν ἀμάντευτο κρημὸ του.
Γλυκὸς Παπαδράκος

✽
ΧΩΡΙΟΤΙΚΕΣ ΣΩΦΡΑΓΙΕΣ

Η ΚΟΤΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑ ΠΙΤΖΗΣ

'Αριθ. Έγκρ. 73.

— Πιτού! κοτούλα μ', πιτού,
κοτούλα μ'!..

Κάθε πρωί, ή θειά Πίτζη
έβγαινε στο κατώφλι της και φώ-
ναζε την κότα της. Και ή κότα
έτρεχε κακικρινίζοντας κι' έτρωγε άρ-
παχτά τὰ σπυριά τὸ κριθάρι πὸν
έπεφταν στήν πλακοστρωμένη
αὐλή. Τὰ τελευταία όμως τὰ κρά-
ταγε ή γρηούλα στή χούφτα της
και άπ' εκεί τὰ έτρωγε ή μικρή
πλουμιστή κοτούλα.

— Νά τη χαρὸ ἐγὼ τὴν κοτούλα
μου, τὴν πλουμιστή μου, τὴν παρ-
δαλούλα μου!.. ἔλεγε ή θειά Πί-
τζη καϊδεύοντας με τ' αἰδύνατα
χέρια της τὴν ράχη τῆς κότας.
Νά τη χαρὸ ἐγὼ, πὸν μου κάνει
κάθε πρωί τ' αὐγουλάκι της. Τί
θα γινόμενον ἐγὼ, ἂν δὲν εἶχα
καὶ σένα, κότα μου, πὸν δὲν ἔχω
κανέναν ἄλλον;

— Ἔτσι κάθε πρωί. Προχτές
ὅμως, ή θειά Πίτζη, ἂντι νὰ κἀ-
θεταί στήν αὐλή της πλέκοντας
στον ἥλιο τὴν κάλτσα της, ἐγύ-
ριζε τὴν γειτονιά καὶ ρώταγε ὅλες
τις γειτονίσσες:

— Καλέ, μὴν εἶδατε τὴν κότα
μου;

— Σὲ καλὸ, θειά Πίτζη, τὴν
ἔχασες;

— Ἀχ τὴν ἔχασα, κόρη μου,
τὴν κοτούλα μου! Ἀπὸ χτέες ἔχει
νά μου φανῇ. Πὸν νὰ πῆγε δὲν
ἔξερα... Ποιὸς ἔχει σὲ τὴν γηγάδι
θα ἔπεσε!..

Κιὰ τὸ βράδυ γύρισε ή κότα.
'Αλίμονο! ἔαρημένη, σὲ τὸ λειρὶ
της μαῦρο καὶ γυρτὸ, σ' ἔλεινι
κατάστασι. Τὴν εἶχαν χτυπήσει,
ἀρρώστησε. Ὡς τὴ νύχτα ψόφησε.

Με τὴ κλάμματα τὴν πῆγαινε
πρωτὶ-πρωτὶ ή θειά Πίτζη στο γυαλὸ
νὰ τὴν πετάξῃ!

— Ἀχ, παιδίκα μου, ψόφησε ή
κοτούλα μου. Τί θὰ γίνω τώρα ή
φτωχή; Πὸν μου ἔκανε κάθε μέρα

τ' αὐγουλάκι της, πὸν μου κρά-
ταγε καὶ συντροφιά τῆς ἔρμες;
Ποιὸν θὰ ταῖζε τώρα κάθε πρωί
σὴ χούφτα μου!..

Χωρὶς νὰ θέλω, μου βούρκα-
σαν τὰ μάτια. Κλαίει κανεὶς καὶ
γιὰ μιὰ κότα!..

Νέαιρα

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΜΑ

'Αριθ. Έγκρ. 65.

'Ακουμπισμένος στο παραθυ-
ράκι μου, γυρνῶ τὸ βλέμμα μου.
Μακριά, μακριά, στ' ἀτελείωτο
πέλαγος πὸν τὸ φωτίζουν ἀκόμα
λίγες μισοσβυσμένες ἀχτίτες. Τρι-
γύρω μου σειοῦνται δυνατὰ τὰ
δένδρα πὸν τὰ βασανίζει ὁ μα-
νιασμένος ἀγέρας. Κεὶ μπροστά
μου, ἀπλώνονται τὰ τεῖχη σάν
ἓνα μεγάλο, φανταστικὸ φιδί,
καὶ στὰ πλάγια ὁλοῦθε χασμέ-
νες κἀνι μεγάλες στρογγυλές πέ-
τρες, μοιάζουν μεγάλα ἀνοιχτά
μάτια. Εἶναι οἱ πέτρες πὸν ἐρ-
εῖνε ὁ στατὸς τοῦ Δημητρίου
τοῦ Πολιορκητοῦ γιὰ νὰ τὰ κα-
λάσῃ. Τὸ θεριὸ όμως, τὸ κάστρο,
ἔμεν' ἀπειράχτο, μόνο οἱ πέτρες
χωρόνταν στὰ πλάγια του...
Μὰ τί κι' ἂν ἔμενε; Σὲ τί χρε-
άζεται τώρα; Τ' ἀνθρώπινο μυαλὸ
προόδευσε τόσο... Μονὸ γιὰ ὁμορ-
φία, γιὰ στόλισμα εἶναι. Στέκει
ὅμως πάντα ὁλόρθο κι' ἀκούραστο
ὑστέρ' ἀπὸ τόσα χρόνια! στέκουν
κι' οἱ μεγάλοι βόλοι χασμένοι
στὰ πλάγια του, ὡς νὰ πέση ἀπὸ
κανέναν ἄλλο, πὸν μεγάλο Δημή-
τριο Πολιορκητῇ, ὅλο με μιὰς.

Στὸ πέλαος ἔσβυσε κ' ή στερεή
ἀχτίνα κι' ἀρχίζω νὰ μὴ τὸ καλο-
διακρίνω. Γύρω μου ἔξακολου-
θοῦν νάχουν ὑλινερα τὰ δένδρα
πὸν τὰ βασανίζει ὁ ἀγέρας. Ἐφ-
φον αἰσθάνθηκα ν' ἀνατριχιάσῃ τὸ
κορμί μου ἀπὸ τὸ λεπτὸ κρημρὸ
ἀεράκι κι' ἄφησα τὴ θέση μου.
(Ρόδος).

Κεραυνοβόλος 'Ισπότης

✽

ΤΖΙΛΔΑ

'Αριθ. Έγκρ. 66

Στὸ ταίφλι σηκώθηκαν πολὺ
πρωί, γιὰ νὰ ἐτοιμαθοῦν γιὰ τὸ
κυνήγι. Ὅλα εἶναι ἐτοιμα σὴ
μεγάλῃ σάλα. Τὰ σκυλιά, χαρού-
μενα γιὰ τὴν ἐλευθερία τους,
τρέχουν πάνω-κάτω, καὶ ή Τζίλδα,
τὸ ὁμορφο μου σκυλάκι, συμπε-
ριζοῦται τὴν χαρὰ των. Μὰ τὴ
στιγμὴ πὸν οἱ ἄλλοι φεύγουν, ἐρ-
χεται κοντά μου καὶ τριβεί τὸ
χεῖμα κοντά μου καὶ γόνάτα μου. Δὲν
κεφαλὴ της σὰ γόνάτα μου. Δὲν
κρατιοῦμαι καὶ τὴν ἀγκαλιάζω...
'Αποχωριστήκαμε. Ἡ ἡμέρα
μου πέρασε ἡσυχη, μὴ λίγη με
λέτη.

'Αργά, τὸ βράδυ, γύρισαν οἱ
κυνήγοι. Στὸ μεγάλο τραπέζι
εἶναι σωριασμένα λαγοί, κερδινε-
σαι καὶ ἄλλα. Ὅλοι εἶναι χα-
ρούμενοι. Μέσα όμως σὴν χαρὰ
πὸν λάμπει γύρω μου, δὲν βλέπω

καὶ τὰ ὁμορφα μάτια τῆς Τζίλ-
δας μου.

— «Ποῦ εἶναι ή Τζίλδα;» ρωτῶ.
— «Ἡ Τζίλδα πάει, χάθηκε!»

— «Χάθηκε!.. Ἄ, δὲν θ' ἀρ-
γήσῃ νὰ μὰς ἔλθῃ».

— «Ὅχι, δὲν θάρρη πιά!»

Καὶ μου ἔξηγοῦν: Τὸ μεσημέρι,
ή Τζίλδα χάθηκε γυρεύοντας ἓνα
πληγωμένο λαγὸ... Ἀργότερα
τὴν βρῆκαν μέσα σὲ βάρους, νὰ
τρώγῃ ἀνεσώλητα τὸν λαγὸ πὸν
γύρευε! Τῆς τὸν ἐξήγησαν, μὰ
δὲν τὸν ἔδωσαν τὴν χιτύπταν ἑλα-
φρά, τίποτα! καὶ ὁ ἀδελφός μου,
παρμένος ἀπ' τὸ θυμὸ πὸν χτύ-
πησε πολὺ δυνατὰ, τόσο δυνατὰ,
πὸν τῆς ἔσπασε τὸ δεξὶ πόδι.

— «Κιταλαβαίνεις — πρόσθεσε
— πόσο πληγώνεται ὁ κυνηγός,
ὅταν βλέπει τὸ σκυλὶ του νὰ ὑπο-
φέρει; γιὰ νὰ δώσουμε τέλος στοὺς
πόνους τῆς Τζίλδας, τὴν σημάδε-
ψαμε... μὲ μεγάλη ἐπιτυχία».

— «Μοῦ τὴν σκοτώσατε; ; !..
Φτωχή μου Τζίλδα!»

Μήλβελ

ΤΟ ΧΩΡΙΟΥΔΑΚΙ

'Αριθ. Έγκρ. 74

Τὸ χωριουδάκι ἀναπαύεται στήν
πλαγιά τοῦ βουνοῦ. Νομίζεις πὸς
τὰ κάτασπρα ὁλοκάθαρα σπιτάκια
του εἶναι κασιόκια πὸν σκορφα-
λώνουν, πὸν νὰ φθάσῃ πρὸς τὴν
κορφή. Ἄπὸ μακριὰ θὰ τὴν παρνε
κανεὶς γιὰ χωράφι γεμάτο κυλι-
σμένους ἄσπρους βράχους.

Στενὰ δρομάκια κατεβαίνουν
κάτω στήν κοιλάδα καὶ εὐθυμα
παιδιά ὁδηγοῦν τὰ κοπάδια ἐπάνω
στὰ πράσινα πλάγια τοῦ βουνοῦ,
παίζοντας γλυκὰ τὴν φλογέρα
τους.

Σάν πράσινο ἀπέραντο χαλὶ
ἀπλώνονται ἐμπρός του τὰ λευκά-
δια, πὸν κάπου-κάπου διακρίνεις
νὰ τ' αὐλακίζουν σάν ἀσημένιες
κορδέλλες μικρὰ ποταμάκι, πὸν
κυλῶν ἡσυχα, πάντα κατὶ, σὴν
δική τους γλώσσα, ψιθυρίζοντας,
στὰ τοπνεῖα ἀνθάκια πὸν στολι-
ζουν τίς ὀχθές των.

Ὁ οὐρανὸς χαμογελᾷ φιλικὰ
πάνω ἀπὸ τὸ χωριουδάκι καὶ τὸ
πλημμυρίζει μὲ τὸ ζωογόνον φῶς
του καὶ τὴν εὐθυμία του.

Εἶναι εὐτυχισμένο τὸ μικρὸ
χωριουδάκι!

Κυνλαμιά

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΣΤΟ ΤΡΑΜ

'Αριθ. Έγκρ. 71.

Ἡμουνά μιὰ μέρα στο τραμ.
Ἐξω ἔβρεχε. Τζάμια καὶ πόρ-
τες ἦταν κλεισμένα καλά. Οἱ
ἐπιβάτες, τυλιγμένοι στὰ παλτά
τους, ἄλλοι κάπνιζαν κι' ἄλλοι
διαβάζουν ἐφημερίδα. Δίπλα μου
καθόταν ἓνας ψηλὸς κύριος, κόκ-
κινος σάν παπαρούνα καὶ ξυρι-
σμένος. Σάν Ἀγγλὸς τέλος πάν-
των. Ἀκριβῶς ἀπέναντί μου, ἐδιά-
βοζε ἐφημερίδα ἓνας ἄλλος κύριος
μὲ γυαλιά, καὶ φαινόταν βιαστικός,
γιὰ τὴν ἔργαζε καὶ κοιτάζε κάθε
στιγμὴ τὸ ρολοὶ του.

Ἐξω ἔξακολουθοῦσε νὰ βρέχῃ
καὶ τὸ νερὸ σχηματίζε αὐλάκια,
πὸν ἔτρεχαν ἀπάνω ἀπὸ τὰ τζάμια,

Τὸ τρὸμ στάθηκε σὲνα σταθμὸ
καὶ ὁ κύριος μὲ τὰ γυαλιά ἀνοίξε
τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω, ἀφί-
νοντάς τὴν ἀνοιχτή. Κουὲς ἀέρας,
μαζὺ μὲ βροχή, μπῆκε τότε μέσα.
Ἐξαφνὰ ὁ διπλάνος μου σηκώ-
θηκε μὲ ὀρμή, ἔτρεξε στήν πόρτα
καὶ πρόφθασε τὸν βιαστικὸ κύ-
ριο τὴ στιγμὴ πὸν κατέβαινε:

«Δὲν μοῦ λέτε, κύριε, στο σπίτι
σας ἀφίνετε τὴν πόρτα ἀνοιχτή
ἀπὸ πίσω σας;» — «Τὴν κλείνει ὁ
ὑπὸχρέτης μου!» τοῦ ἀποκριθῆκε
ὁ ἄλλος ἀπαθέστατα καὶ κατέ-
βηκε.

(Γεγονός) Κόντε Ρεπανάνης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ὑπὸχρέτης:
— Νά πᾶς ν' ἀγοράσῃς μισὸ
ἀρνί.

— Ἀμέσως, κύριε! Μά... ζων-
νὸ ἢ σφαγμένο;

Δροσούλα τῆς Δούγης

**

Στὸ Παρθεναγωγεῖο.
Ὁ Καθηγητής: — Πρὶν ἐφρευ-
ρεθῇ ἡ ναυτικὴ πυξὶς, πὸς ἔκαναν
οἱ θαλασσοπόροι;

Ὁ Μαθητής: — Ἐταξίδευαν
διὰ ἑρῶς.

**

— Γιατί κλαῖς, Τοτό;

— Ὁ Ἀλέξης μοῦ τράβηξε τὰ
μαλλιά.

**

— Μπα, κοῦμένε! Ἡ γιαγιά μου
κάθε βράδυ τὰ βγάζει ὅλα καὶ δὲ
λέει γυρ!

Ἀποστ. Φ. Φλωρίδης

214ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΛΛΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1924

Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος
σ' αὐτὸ τὸν Διαγωνισμὸ, πρέπει
νὰ διαβάσουν μὲ προσοχὴ τὸ Ε'
Κεφάλαιον τοῦ «Ὁδηγοῦ τῶν
Συνδρομητῶν» (ἀπὸ σ' 1 καὶ
καθεξῆς στα φύλλα 15 καὶ 16),
ὅπου θὰ ἴδωσιν ὅλους τοὺς ὁρους.

Σ' αὐτοὺς δὲν ἔχω νὰ προσθέσω,
παρὰ ὅτι δέχομαι Συλλογὰς ἀπὸ
σήμερα ὡς τὶς 15 'Ιουνίου.

Ὅσοι ἔχουν ἐτοιμὰς, ἄς τίς
ἀντιγράψουν καὶ ἄς μοῦ τίς στεί-
λουν ἀμέσως. Γιατὶ ἀπὸ τίς Συλ-
λογὰς πὸν θὰ λάβω γι' αὐτὸ τὸν
Διαγωνισμὸ, θάρχισω νὰ δημο-
σιεύω τίς καλύτερες Ἀσκήσεις
ἀπ' τὸ 27ο φύλλο τῆς 7 'Ιουνίου
πὸν ἀρχίζει ή Β' Ἐξήγησις μας.

Ἡ δημοσίευσίς των θὰ ἐξακολου-
θῇ ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου
μας (30 Νοεμβρίου) καὶ σ' αὐτὸ
τὸ διάστημα ἄλλες Ἀσκήσεις δὲν
θὰ εἶναι δεκταί. Οἱ νέοι μου
φίλοι, πὸν δὲν ἔξεραν τοὺς κανο-
νισμούς καὶ μὴ ἔστειλαν ἀδίκαια
Ἀσκήσεις, ἄς ἴδωσιν ὅτι μόνον
τώρα μποροῦν νὰ στείλουν μιὰ
Συλλογὴν, σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρους
τοῦ Διαγωνισμοῦ. Κι' ὡς τίς 15
'Ιουνίου, πὸν πρέπει νὰ τὴ λάβω
ἔχουν ἱκαρὸ ἐνάμισιο μῆνα νὰ
ἐργασθοῦν καὶ νὰ καταρτίσων
μιὰ Συλλογὴ ὅπως πρέπει.

Θυμίζω ὅτι ή Συλλογὴ πρέπει
νὰ εἶναι γραμμένη σὲ μεγάλῃ

τετράδιῳ κι' ἐπιμένω σ' αὐτὸ τὸν
ὅρο, γιατί δὲν ἔξερε πόσο μὲ
δυσκολεῖται Συλλογὰς γραμμένες
σὲ μικρὰ τετραδιάκια, ἢ σὲ φύλλα
χαρτοῦ ἄραφα, χωρὶς ξωφύλλο
κτλ. Τὸ τετράδιον τῶν Ἀσκήσεων
τὸ θέλω σὲ μεγάλο σχῆμα, νὰ
δοσ εἶναι ἀπάνω-κάτω τὸ φύλλο
μας, —ραμμένο, μὲ ξωφύλλο, κα-
θυορογαμμένο, τακτικὸ. Κι' ἀπ' ἐξω
νὰ γράφῃ: «Συλλογὴ Πνευμα-
τικῶν Ἀσκήσεων τοῦ τάδε (ὄνομα,
πseudώνυμο, ἡλικία) διὰ τὸν 214ον
Διαγωνισμὸν.»

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Αὐτὴ τὴ φορὰ
περιμένω πολλὰς κι' ὥραιες Συλ-
λογὰς.

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ ΣΤ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Διορθῶναι ἔδω ἓνα λάθος πὸν
ἔγινε σ' Ἄποτελέσματα τοῦ
208ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν
Πνευματ. Ἀσκήσεων, δημοσιευ-
μένα στο προηγούμενο φύλλο:

Παρελκίθηθι ὁλοσπόδιόν σου ὁ Γιγαν-
τομάχος Ἐλλην [15Ε] πὸν ἐπῆρε
Γ' Βραβεῖον σὴν Μεσαία Τάξῃ.

Ἄς σημειωθῇ λοιπὸν ἐκεῖ στήν
κενὴ θέση, μετὰ τὸν Εὐάγγελον
Τερζόπουλον. Καὶ λέγω «κενὴ
θέση», γιατί τὸ Γ' Βραβεῖο, ὅσο
ὑπάρχουν ἱκανοὶ διαγωνιζόμενοι,
δίδεται σὲ τρεῖς, ἐνὼ σὲ δημο-
σιευθέντα Ἀποτελέσματα τὸ ἔχουν
μόνο δύο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1923

Κατὰ τὸν Κανονισμὸ τῶν Εὐση-
μων (βλ. Ὁδηγὸν Κεφ. 5', σ' 7
καὶ καθεξῆς) σὲ κατωτέρω Ἀπο-
τελέσματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ
μόνο ὅσοι ἐστειλαν τὴν σχετικὴ Ση-
μείωσιν. Ἄν ἔστειλε κανεὶς Ση-
μείωσιν καὶ δὲν ἀναφέρεται, ση-
μαίνει ὅτι ή Σημείωσιν του δὲν
ἔφθασε σὸ Γραφεῖο. Ἐπίσης δὲν
ἀναφέρονται ὅσοι ἔχουν αὐτὸ τῶν
20 Εὐσημων.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τριαν-
ταφυλλένια, μὲ δύο pseudonyma,
ἔλαβεν Εὐσημία 156.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγο-
ροκόριτος, 150. — Νέδων, 140.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀδὸν
Σατανῆς, 100. — Δοξασμένο Κρη-
τικόπουλο, 96. — Πανταχὸν Πα-
ρόν, 91.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παπαρούνα τοῦ
'Αγοῦ, 79. — Φέρεστος, 77. — Πυ-
ροβολιτάνια, 61. — Ἐλευθερὸ Πουλί,
50. — Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφα-
κίων, 45. — Πουλί τῆς Καταιγί-
δος 44.

ΕΥΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Θαλασ-
σοπούλι, 42. — Κορμὴς Μοντεχρί-
στος, 37. — Νηρητὶς τῶν Ἀνθέων,
28. — Ἀλογομυγα, 23. — Ἴων
Τσουκνιδῆς, 21.

Γενικὸς Στατιστικὸς τῶν Εὐση-
μων τοῦ 1923 μὴ ἔστειλαν οἱ
ἑξῆς: Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφα-
κίων, Ὀνειρο τῆς Ἀνατολῆς,
Φιόρης Λεβάντες, Σμύρνη, Τριαν-
ταφυλλένια, Ἴων Τσουκνιδῆς,
Νηρητὶς τῶν Ἀνθέων κι' ἓνας
Ἀνώνυμος, πὸν ἔξασε δηλαδὴ
τὰ βάλλῃ τὸν ὄνομα του. Τοὺς εὐχα-
ριστῶ ὅλους γιὰ τὴ βοήθεια πὸν
μοῦ ἔδωσαν καὶ γράφω ἀπὸ [20Ε]
στον καθένα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", 'Αθήναι, 33 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 15 Ἀπριλίου 1924.

ΔΕΝ πιστεύω νὰ ἔχετε κανένα
παράπονο. Κι' ἀποτελέσματα μπαί-
νουν τώρα καὶ προκηρύξεις Διαγω-
νισμῶν, ἀλλὰ καὶ κομμάτια Συνερ-
γασίας. Αὐτὸ θὰ ἐξακολουθῇ ὡς
πὸν νὰ ἐξεντιλθοῦν τὰ ἐγκριμένα.

Κι' ὕστερα πάλι θάρχισω νὰ ἔχω-
μαι νέα. Ἐσεῖς ἐντωμεταξὺ νὰ γρά-
ψετε. Κι' ὅταν ἔλθῃ ή ὥρα, νὰ δια-
λέξετε ἀπ' τὴ γραμμένα σας καὶ νὰ
μοῦ στείλετε τὰ καλύτερα.

Ἡρωικὴ Φέσσα, χαίρω πὸν ἔγι-
νε καλὰ. Μὲ συγκίνησε πολὺ ή
ἱστορία αὐτῇ τοῦ γιαιτροῦ σου, πὸν
ἐνθ' σοῦ ἐτοίμαζε τὰ γιαιτρικά, εἶδε
σὲ τραπεζάκι σου τὰ φυλλάδια μου
καὶ δάκρυα, θυμωμένος τὰ παλιά
του, δταν ἦταν κι' αὐτὸς Διαπλα-
σοῦλο... — Μὴ φοβᾶσαι καὶ τὰ
pseudonyma δὲν θὰ καταγρηθοῦν ποτέ.
ἔλπα μόνον πὸς ἔθαιαν περὶ τὰ ἂν δὲν
τὰ κρατούσαμε μυστικά! ἀλλὰ τὰ
κρατοῦμε, βλέπεις...

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Ἀλκιστῆς,
πὸν θὰ πῆς τοῦ θειοῦ σου νὰ ἔσπα-
θῇ σὴν Αἴγυπτο. Ὡς με τὸ
μπαμπὰ ἔχεις φασαρλες: δὲν ἀνα-
γερῖσαι τὰ δικαιώματά σου ὡς συν-
δρομητρίδας κι' ἐννοεῖ νὰ διαδῶξῃ
πρῶτος αὐτὸς τὸ φυλλάδιό μου. Καὶ
γιὰ νὰ λείψουν τὰ μαλῶματα κι' οἱ
φασαρλες, σκέφτηκες νὰ τὸν βάλῃς
νὰ γραφτῇ κι' αὐτὸς συνδρομητῆς.

Ἀλήθεια, δὲν εἶναι ἄλλος τρόπος...

Μιράντα, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ
ὄρατο σου γράμμα καὶ τὰ δύο δι-
βλία κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ. Τὰ
διάβασε κι' εἶδε ὅτι πραγματικῶς
ἀξίζουν. Μόνον πὸν δὲν εἶναι νέα
βιβλία, ὡς νὰ κἀνῃ λόγὸ γι'
αὐτὰ, ὅπως π: χ: γιὰ τὸ «Στέφανος»
τοῦ κ. Μενάρου πὸν βγῆκε πρὸ
ὀλίγου. Ὅπως δὴποτε, ἂν παρουσια-
σῇ καμμιὰ εὐκαιρία, — ἔξωφρα σὲ
καμμιὰ Ἐπιστολ

